

според утвърдените български циганолози Елена Марушиакова и Веселин Попов “Циганският етнос може да бъде дефиниран по следния начин: трансгранична, миноритна, дисперсна етническа общност, намираща се на стадия на МЕГРЕО” (Марушиакова, Попов 1993: 61). Базирайки се на систематизирането направено от Петуленгро и на собствените си проучвания и наблюдение, вземайки за основен критерий начина на живот, те разделят ромите в България на **три основни метагрупови общности**: “йерлии”, “кардараши” и “рудари”. “Йерлиите” или “уседналите цигани” според вероизповеданието си са – *дасикане рома* (християни, наричани още “български” цигани – това са групите на бургуджии, гребенари, демирджии, лахо и др.) и *хорохане рома* (мюсюлмани или “турски” цигани – хорохоя / миллет/ чарале, фичири, дали, футаджии, решетари и др.). Втората метагрупова общност е на “кардарашите/ калдарашите”, които са християни (златари, ловари, грастаря и др.). Характерно място между двете групови общности заемат т.нар. “тракийски” калайджии, също християни. “Рударите” са по-известни на околните като “влаши”, “влашки цигани”, “лингюри”, “копанари”, “мечкадари”, като при тях границата между отделните подгрупи отдавна е избледняла и е налице процес на общо групово самосъзнание.

Характерни са различните **наименования на групите**. Според самоназванията (етноними) и названията, дадени им от околните (екзоними) Елена Марушиакова (Марушиакова 1991: 12-21) ги разделя по следния начин:

◇ *Етноними, отразяващи начина на живот* – уседнали цигани “йерлии” и чергари “кардараши/ калдарашии” или “катунари”.

◇ *Етноними според религията* – типични за Балканския полуостров. При тях имаме смесване на религиозното с етническото. Християни или т.нар “български” цигани – дасикане рома и мюсюлмани или т.нар. “турски” цигани – хорохане рома.

◇ *Топонимични етноними* – влашки, румънски, сръбски, унгарски и др.

◇ *Етноними според областта или местността на живеене* – “котленски цигани”, “градецки цигани”, “ломски цигани” и др.

◇ *Етноними според професионалната специфика на групата*. Те са най-често срещаните и най-типичните самоназвания – напр. “мечкари”, “лъжичари”, “кошничари”, “гребенари” (“кангляри”) и др.